

РЕШЕНИЕ

№ 7411

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 22.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10333** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Сефатуллах Назари с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] , против Решение № 14265/02.10.2023г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи, че решението е незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон – чл.8 и чл.9 от ЗУБ и при допуснати съществени нарушения на административн-опроизводствените правила - органът не е изяснил всички факти в представената бежанска история. Конкретно се сочи, че са нарушени разпоредбите на чл. 35 от АПК и чл. 72, ал.2 от ЗУБ при постановяване на обжалваното решение, че административният орган не е съобразил, че жалбоподателят е напуснал страната си на произход с цел да избегне бъдещо преследване, както и че неправилно е преценено, че спрямо бежанската история на жалбоподателя са неприложими принципите, залегнали в нормата на чл. 9, ал.1, т.2 от ЗУБ. Моли решението на бъде отменено като незаконосъобразно и преписката да бъде върната за ново разглеждане и произнасяне от административния орган.

Ответната страна, председателят на ДАБ – МС, в представени по делото писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Счита решението за правилно и

законосъобразно. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, както и актуална справка за ситуацията в А., изготвена от дирекция “Международна дейност” при ДАБ – МС. Моли обжалването да бъде отхвърлено.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по чл.84,ал.3 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, намира същата за допустима.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба на жалбоподателя с вх. № 13-1274 от 29.05.2023г. на РПЦ – С. за предоставяне на международна закрила. Личните данни на кандидата са установени чрез декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ, видно от която търсещото закрила лице се индивидуализира с имената Сефатуллах Назари, [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност – узбек, вероизповедание – сунит; семейно положение – женен.

След изпратено писмо рег. № УП-12058/29.05.2023г. до директора на специализирана дорекция “М” – ДАНС, с писмо рег. № М-10153/ 20.06.2023г. председателят на ДАБ – МС е уведомен, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, регистрирано в РПЦ – С., ПМЗ – Военна рампа към ДАБ – МС като Сефатуллах Назари, в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 27.07.2023г. интервю, представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че Сефатуллах Назари е напуснал А. нелегално преди около две години и половина, преминал е транзитно през П., след което отишъл в И., където бил шест месеца. От там преминал в Турция, където останал две години. Напуснал Турция, защото нямал документи и го притеснявали, страхувал се, че ще го депортират. В И. и Турция работел в строителството.

Една седмица бил задържан от талибаните в А., непосредствено преди на избяга от А.. Причината била, че 75-годишният му чичо бил от предишната власт, заради което го убили.

Роден е и е живял в [населено място], родителите и съпругата ми живеят там. Като причина да напусне страната си на произход Сефатуллах Назари посочва, че бил принуден от талибаните да се бие на тяхна страна, заключили го за една седмица, дали му оръжие. Той не искал да се бие, затова избягал. Болшинството от талибаните били пашуни, само двама били узбеки. В нощта, когато избягал, жалбоподателят ударил един от талибаните. Преди да замине в А. имал магазин за пилешко месо. Приятели на ранения от него човек затворили магазина, не останал в И. или Турция, тъй като този човек имал приятели и там. Бил заловен в България на път за С. с група от 36 човека. В интервюто заявява, че иска да получи закрила в България, за да може да се събере със семейството си.

Със становище рег. № УП -12058 от 25.08.2023г. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на международна закрила на Сефатуллах Назари.

С оспореното в настоящото производство Решение № 8717/05.05.2023г заместник-председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и

хуманитарен статут на Сефатуллах Назари. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в А. и с оглед липсата на личен елемент за търсената международна закрила, е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ.

От страна на ответника в хода на съдебното производство е приложена справка на директора на дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в А..

От така приетото за установено, настоящият съдът прави следните правни изводи:

Решението е връчено на оспорващия на 06.10.2023 година, на разбираем за него език с помощта на преводач.

По делото са приложени всички събрани доказателства в хода на административното производство.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и дава обяснения във връзка с причините за напускане на А..

От така приетото за установено, настоящият съдът прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно правомощията му по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Протоколът от интервюто е прочетен на интервюирания на език, който владее, дори. Също така изрично е удостоверено с подписа си на протокола, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че в проведеното интервю не са изяснени всички факти и обстоятелства и са останали неизяснени значими за личното му положение такива. В съдебно заседание жалбоподателят е изслушан и дава обяснения във връзка с причините за напускането му на А., като изложените от него факти не се отличават съществено от тези в интервюто – че чичо му бил убит, защото бил кметски наместник, че талибаните са го държали една седмица в плен, след което са го изпратили да се бие на тяхна страна, но жалбоподателят не искал, поради което избягал. Твърди, че продължава да го търсят при родителите му, които излъгали, че чули, че не е жив.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и

поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в А., която се явява страната по произход за търсеция закрила – не заявява, че е политически ангажиран, че е арестуван или осъждан. В бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, също не се установяват. Спрямо него не е упражнено физическо насилие и не е бил обект на репресии. От бежанската история на жалбоподателя следва изводът, който е направил и административният орган, че мотивите му да напусне страната си на произход са с личен и икономически характер, което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Ето защо правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история няма данни, че той лично или неговото семейство да са обект на преследване в родината му А. било поради неговата (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай Сефатуллах Назари навежда като причина за напускането на родната си страна, че чичо му, който бил кметски заместник, бил зверски убит от талибаните, а той бил принуден да се бие на тяхна страна. Това се случило преди взимането на властта от талибаните в страната. От представената справка от

дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, в която е отделено отделно място за отношението на талибаните към лица, свързани с предишното управляващо правителство, се установява, че след превземането на властта талибаните обявяват обща амнистия, като казват, че са помилвани „всички, които са воювали срещу тях“, и призовават държавните служители да възобновят работата си. Повечето мъже служители в държавните министерства са се върнали на работа. Въпреки това се съобщава за действия, извършени от членове на талибаните срещу лица с този профил, макар и в по-малка степен. През пролетта на 2022г. талибаните създават комисия за връщане, за да улеснят връщането на политически и военни личности в изгнание. В общи линии талибаните успяват да защитят институциите и инфраструктурата на публичния сектор на А.. Повечето държавни институции запазват своите служители и продължават да предоставят разумно ниво на услуги.

Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по справка от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани. Следва да се сподели изводът в оспореното решение, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила. Данни за заплахата на жалбоподателя липсват. Твърденията му за заплахи следва да се ценят като необосновани и неясни, с оглед липсата на всякаква конкретика. Всички членове на семейството му живеят в А. без да имат проблеми.

Неоснователни са доводите, свързани с наличието на основания по чл. 9, ал.1 от ЗУБ. В справка по делото за ситуацията в страната е посочено, че макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, както се вижда от стабилния обменен курс, ниската инфлация, ефективното събиране на приходи и нарастващия износ. По всички признаци мащабът на корупцията е намален. Талибаните се опитват да запазят известен капацитет в агенциите, чиято работа се смята за полезна за режима, като същевременно отхвърлят други, като съдебните институции и Министерството по въпросите на жените. Посочено е също, че А. е изправен пред безпрецедентна хуманитарна криза през 2023г. „с много реален риск от срив на системата и човешка катастрофа“. На 23 септември 2023 г. обаче Азиатската банка за развитие е одобрила 400 милиона долара безвъзмездни средства за защита на благосъстоянието и поминъка на уязвимите афганистанци. Освен това Турция подпомогна А. с 20 тона медицински консумативи. Европейският съюз обеща 1400 милиона евро помощ за страната. Заместник-специалният представител на генералния секретар на ООН за А. М. Поцел каза, че световната организация остава ангажирана да подпомага на афганистанския народ.

В тази връзка се преценява и третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахы срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорвания. От представената справка за ситуацията в А. се установява, че страната не се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО)

относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за А. с вх. № ЦУ—653/05.05.2023г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в А.. Ситуацията в страната свързана със сигурността там значително се е подобрила и не може да се приеме, че завръщането на жалбоподателя в родината му по произход би довело до някакви

неблагоприятни последици за него. Като се е позовал на справката, административният орган е посочил, че гражданите отново започват да се чувстват в безопасност и мобилността се увеличава значително в цялата страна. Поставяйки страната под единна власт, талибаните ограничават влиянието на местните военачалници, които действат над закона и тероризират местните. След като силите на НАТО напускат, талибаните официално прекратяват въоръжената си борба, обявяват обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и обявяват извеждане от употреба на оръжия в цялата страна. Обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на Б., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. В интервюто жалбоподателят изнася данни за убийство на чичо му и бягство от военни действия. Преценявайки тези доводи с оглед разпоредбата на чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ, правилно административният орган не е приел същите да представляват тежко посегателство. Те не могат да бъдат квалифицирани като лични и не са "поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт", нито пък са възникнали от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може, респ. не желае да противодейства.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по

отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Сефатуллах Назари с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] , против Решение № 14265/02.10.2023г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: